TIESAS SPRIEDUMS (trešā palāta)

2006. gada 9. februārī *

Lieta C-415/04

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši EKL 234. pantam, ko *Hoge Raad der Nederlanden* (Nīderlande) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2004. gada 24. septembrī un kas Tiesā reģistrēts tajā pašā dienā, tiesvedībā

Staatssecretaris van Financiën

pret

Stichting Kinderopvang Enschede.

TIESA (trešā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs A. Ross [*A. Rosas*], tiesneši J. Malenovskis [*J. Malenovský*], A. La Pergola [*A. La Pergola*], E. Borgs Bartets [*A. Borg Barthet*] (referents) un A. O'Kīfs [*A. Ó Caoimh*],

* Tiesvedības valoda — holandiešu.

ģenerāladvokāts F. Dž. Džeikobss [*F. G. Jacobs*],
sekretārs R. Grass [*R. Grass*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

— *Stichting Kinderopvang Enschede* vārdā — V. Ruvenhorsts [*W. Rouwenhorst*], nodokļu konsultants,

— Nīderlandes valdības vārdā — H. H. Sevenstere [*H. G. Sevenster*] un K. ten Dama [*C. ten Dam*], pārstāves,

— Eiropas Kopienu Komisijas vārdā — D. Triandafilu [*D. Triantafyllou*] un A. Veimārs [*A. Weimar*], pārstāvji,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus tiesas sēdē 2005. gada 15. septembrī,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu attiecas uz 13. panta A daļas 1. punkta g)–i) apakšpunkta interpretāciju Padomes 1977. gada 17. maija Sestajā direktīvā 77/388/

EEK par to, kā saskaņojami dalībvalstu tiesību akti par apgrozījuma nodokļiem — Kopēja pievienotās vērtības nodokļu sistēma: vienota aprēķinu bāze (OV L 145, 1. lpp., turpmāk tekstā — "Sestā direktīva").

2 Šis lūgums tika iesniegts tiesvedībā starp *Stichting Kinderopvang Enschede* (turpmāk tekstā — "fonds") un *Staatssecretaris van Financiën* (Finanšu valsts sekretārs) sakarā ar pievienotās vērtības nodokļa (turpmāk tekstā — "PVN"), ko prasītājs bija samaksājis no 1998. gada 1. janvāra līdz 31. martam, atmaksāšanu.

Atbilstošās tiesību normas

Kopienu tiesiskais regulējums

3 Sestās direktīvas 13. panta A daļas 1. punkta g)–i) apakšpunkta un 2. punkta redakcija ir šāda:

"*A. Atbrīvojumi dažām darbībām sabiedrības interesēs*

1. Ciktāl tas nav pretrunā ar citiem Kopienas noteikumiem, dalībvalstis atbrīvo turpmāk minētās darbības atbilstīgi noteikumiem, ko tās pieņem, lai nodrošinātu pareizu un godīgu šo atbrīvojumu piemērošanu un lai nepieļautu nekādu nodokļu nemaksāšanu, apiešanu vai ļaunprātīgu izmantošanu:

[..]

g) tādu pakalpojumu sniegšanu un tādu preču piegādi, kas ir cieši saistīti ar sociālās aprūpes un sociālās nodrošināšanas darbu, ieskaitot tos, ko veic veco ļaužu pansionāti, publisko tiesību subjekti vai citas organizācijas, ko attiecīgā dalībvalsts atzinusi par labdarības [sociāla rakstura] organizācijām;

h) tādu pakalpojumu sniegšanu un tādu preču piegādi, kas ir cieši saistīti ar bērnu un jauniešu aizsardzību, ko veic publisko tiesību subjekti vai citas organizācijas, ko attiecīgā dalībvalsts atzinusi par labdarības [sociāla rakstura] organizācijām;

i) bērnu vai jauniešu izglītību, skolas vai universitātes izglītību, arodizglītību vai pārkvalifikāciju, ieskaitot ar to cieši saistītu pakalpojumu sniegšanu vai preču piegādi, ko veic publisko tiesību subjekti, kuriem tas ir mērķis, vai citas organizācijas, kurām attiecīgā dalībvalsts noteikusi līdzīgus mērķus;

[..]

2. a) [..]

b) preču piegādei vai pakalpojumu sniegšanai nepiešķir 1. punkta b), g), h), i), l), m) un n) apakšpunktā paredzēto atbrīvojumu, ja:

— tas nav būtiski svarīgs [nepieciešams] atbrīvotajiem darījumiem,

— to pamatmērķis ir gūt organizācijai papildu ienākumus, veicot darījumus, kas tieši konkurē ar komercuzņēmumu darījumiem, kuriem jāmaksā pievienotās vērtības nodoklis."

Valsts tiesiskais regulējums

4 1968. gada 28. jūnija Likuma par apgrozījuma nodokli (*Wet op de omzetbelasting 1968, Staatsblad 1968*, Nr. 329) 11. panta 1. punkta f) apakšpunkts tādā redakcijā, kas bija piemērojama pamata prāvā aplūkotajā fiskālajā gadā (turpmāk tekstā — "1968. gada likums"), nosaka:

"11. pants

1. Ievērojot nosacījumus, ko paredz valsts pārvaldes noteikumi, no nodokļa tiek atbrīvota:

[..]

f) sociāla vai kultūras rakstura preču piegāde un pakalpojumu sniegšana, ko nosaka valsts pārvaldes noteikumi, ja uzņēmējs nerīkojas peļņas nolūkā un nerodas smagi konkurences apstākļu traucējumi attiecībā uz uzņēmējiem, kuri rīkojas peļņas nolūkā."

5 1968. gada 12. augusta izpildes noteikumu par apgrozījuma nodokli (*Uitvoeringsbesluit omzetbelasting 1968, Staatsblad 1968*, Nr. 423) 7. panta 1. punkts tādā redakcijā, kas bija piemērojama pamata prāvā aplūkotajā fiskālajā gadā (turpmāk tekstā — "izpildes noteikumi"), paredz:

"Sociāla vai kultūras rakstura preču piegāde un pakalpojumu sniegšana [1968. gada] likuma 11. panta 1. punkta f) apakšpunkta nozīmē ir tādu preču piegāde un pakalpojumu sniegšana, kas ir uzskaitīta šo noteikumu B pielikumā."

6 Izpildes noteikumu B pielikuma b) apakšpunkta 6. punkts cita starpā norāda:

"Preču piegāde un pakalpojumu sniegšana noteikumu 7. panta nozīmē, ko tādā veidā veic zemāk norādītās organizācijas, ja tās nerīkojas peļņas nolūkā:

[..]

6. Bērnu uzraudzības organizācijas un skolas bērniem, kuri slimo ar grūti ārstējamām slimībām."

Pamata prāva un prejudiciālais jautājums

7 Fonds ir bezpeļņas organizācija, kas dažādās vietās nodrošina pirmsskolas vecuma bērnu uzraudzību un uzrauga skolas vecuma bērnus laikā, kad nenotiek mācības.

Turklāt tam ir saraksts ar personām, kas pie sevis nodrošina bērnu uzraudzību pēc tam, kad tās ir pārbaudījusi šī organizācija. Personas, kas uzrauga bērnus, var tikt apmācītas par fonda naudu. Vecāki, kas izvēlās sava bērna uzraudzību pie attiecīgajām personām, ar fonda palīdzību tiek iepazīstināti ar šādām personām, kas ir minētas fonda sarakstā un kuras pēc iespējas vairāk atbilst vecāku vēlmēm. Pēc tam fonds darbojas kā starpnieks, slēdzot līgumu starp bērna vecākiem un personām, kas uzrauga bērnus. Ja pēc kāda laika kāda no pusēm nevēlas pagarināt līgumu vai arī tā noteikumi netiek ievēroti, bērna vecāki no jauna var izmantot fonda pakalpojumus. Fonds nav atbildīgs par kaitējumu, kas izriet no līguma nepildīšanas. Tas nenodrošina arī to, ka minētās personas patiešām uzrauga bērnus attiecīgajā laikā.

8 Par pakalpojumiem, kurus tas sniedza kā starpnieks, fonds pamata prāvā aplūkotajā laika posmā pieprasīja bērnu vecākiem samaksu NLG 3,45 apmērā par bērnu stundā, kad tika izmantoti personas, kas uzrauga bērnus, pakalpojumi. Papildus vecāki maksāja attiecīgajām personām NLG 5 par bērnu stundā.

9 Sakarā ar sniegtajiem pakalpojumiem fonds, iesniedzot deklarāciju, PVN veidā samaksāja NLG 6424 par laika posmu no 1998. gada 1. janvāra līdz 31. martam. Tomēr fonds iesniedza attiecīgajam inspektoram sūdzību, prasot atmaksāt šo nodokli, balstoties uz 1968. gada likuma 11. panta 1. punkta f) apakšpunktu, izpildes noteikumu 7. panta 1. punktu, kā arī šo noteikumu B pielikuma b) apakšpunkta 6. punktu un norādot, ka no šīm normām izriet, ka attiecīgie pakalpojumi ir atbrīvoti no PVN. Minētais inspektors noraidīja šo sūdzību.

10 Fonds pārsūdzēja lēmumu, ar kuru tika noraidīta sūdzība, *Gerechtshof te Arnhem* [Arnemas Apelācijas tiesā], kas 2001. gada 9. aprīļa spriedumā apmierināja prasību,

noraidot attiecīgo lēmumu. *Staatssecretaris van Financiën* kasācijas kārtībā pārsūdzēja spriedumu iesniedzējtiesā.

11 Šādos apstākļos *Hoge Raad der Nederlanden* [Nīderlandes Augstākā tiesa] nolēma apturēt tiesvedību lietā un uzdot šādu prejudiciālo jautājumu:

"Vai Sestās direktīvas 13. panta A daļas 1. punkta g), h) un i) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka [iesniedzējtiesas lēmumā] aprakstītā pakalpojumu sniegšana — starpniecība uzraudzības nodrošināšanā pirmsskolas vecuma bērniem un skolas vecuma bērniem laikā, kad nenotiek mācības, pie viesvecākiem mājās — ir jāuzskata par tādu pakalpojumu sniegšanu, kas ir minēta vienā vai vairākās no minētajām normām?"

Par prejudiciālo jautājumu

12 Jautājumā iesniedzējtiesa pēc būtības jautā, vai starpniecības starp uzraugāmā bērna vecākiem un personām, kas uzrauga bērnus, pakalpojumu sniegšana, kā to dara minētais fonds, ir atbrīvota no PVN kā pakalpojumi, kas ir cieši saistīti ar sociālo aprūpi un sociālās nodrošināšanas darbu, kā arī bērnu un jauniešu aizsardzību un/vai bērnu un jauniešu izglītību.

13 Ievadā ir jāatgādina, ka atbilstoši judikatūrai Sestās direktīvas 13. pantā paredzētie atbrīvojumi ir jāinterpretē šauri, jo tie ir izņēmumi no vispārējā principa, ka PVN tiek iekasēts par katru pakalpojumu, ko nodokļa maksātājs sniedzis pret atlīdzību (skat. it īpaši 2005. gada 26. maija spriedumu lietā C-498/03 *Kingscrest Associates* un *Montecello*, Krājums, I-4427. lpp., 29. punkts, un 2005. gada 1. decembra spriedumu apvienotajās lietās C-394/04 un C-395/04 *Ygeia*, Krājums, I-10373. lpp., 15. punkts). Minētie atbrīvojumi ir patstāvīgi Kopienu tiesību jēdzieni, kuru mērķis ir novērst atšķirības PVN režīma piemērošanā dažādās dalībvalstīs (skat. it īpaši 2001. gada 11. janvāra spriedumu lietā C-76/99 Komisija/Francija, *Recueil*, I-249. lpp., 21. punkts, un iepriekš minēto spriedumu apvienotajās lietās *Ygeia*, 15. punkts).

14 Turklāt Sestās direktīvas 13. panta A daļā ir paredzēts, ka no PVN ir atbrīvotas dažas darbības vispārējās interesēs. Tomēr šī norma no PVN piemērošanas neatbrīvo visas darbības vispārējās interesēs, bet gan tikai tās darbības, kas ir tajā uzskaitītās un ļoti sīki aprakstītas (2003. gada 20. novembra spriedums lietā C-8/01 *Taksatorringen*, *Recueil*, I-13711. lpp., 60. punkts, un iepriekš minētais spriedums apvienotajās lietās *Ygeia*, 16. punkts).

15 Lai fonda kā starpnieka sniegtos pakalpojumus varētu atbrīvot no nodokļa saskaņā ar Sestās direktīvas 13. panta A daļas 1. punkta g) līdz i) apakšpunktu, pakalpojumiem ir jābūt cieši saistītiem ar kādu no šajās normās paredzētajām darbībām.

16 Līdz ar to vispirms ir jāpārbauda, vai personu, kas uzrauga bērnus, veiktā uzraudzība, ar kuru ir saistīti fonda sniegtie starpniecības pakalpojumi, var ietilpt kādā no darbībām, kas ir minētas Sestās direktīvas 13. panta A daļas 1. punkta g)–i) apakšpunktā, proti — sociālā aprūpe, sociālās nodrošināšanas darbs un bērnu un jauniešu aizsardzība, kā arī bērnu un jauniešu izglītība.

17 Nav apstrīdēts tas, ka personu, kas uzrauga bērnus, veiktā uzraudzība var tikt uzskatīta par pakalpojumiem, kas ietilpst sociālajā aprūpē, sociālās nodrošināšanas darbā, kā arī bērnu un jauniešu aizsardzībā Sestās direktīvas 13. panta A daļas 1. punkta g) un h) apakšpunktā.

18 Tomēr Nīderlandes valdība domā, ka bērnu uzraudzība neietilpst bērnu vai jauniešu izglītības jomā, un līdz ar to tā uzskata, ka 1. punkta i) apakšpunkts nav ņemams vērā, lai atrisinātu tādu lietu kā pamata prāva.

19 Šajā sakarā ir jākonstatē, ka Tiesas rīcībā esošā informācija neļauj tai skaidri noteikt, vai izglītība ir bērnu uzraudzības, ko veic attiecīgās personas, neatņemama sastāvdaļa. Ievērojot šī sprieduma 17. punktā minētos apsvērumus, nav vajadzības paust viedokli šajā jautājumā.

20 Tādējādi personu, kas uzrauga bērnus, veiktā uzraudzība var ietilpt vismaz divās atbrīvojumu no nodokļa kategorijās, ko paredz Sestās direktīvas 13. panta A daļas 1. punkta g) un h) apakšpunkts.

21 Otrkārt, ir jānorāda, ka starp pusēm pamata prāvā nav strīda par to, ka fonds ir organizācija, kuru dalībvalsts ir atzinusi Sestās direktīvas 13. panta A daļas 1. punkta g) un h) apakšpunkta nozīmē. Nīderlandes valdība un Eiropas Kopienu Komisija uzskata, ka ir vajadzīgs, lai personas, kas uzrauga bērnus, arī atbilstu šim kritērijam. Šajā sakarā tās uzskata, ka fonda sniegtie starpniecības pakalpojumi nav atbrīvojami

no nodokļa, ja pakalpojums, ar kuru tie ir cieši saistīti, pats neatbilst visiem nosacījumiem, lai izmantotu atbrīvojumu no nodokļa.

22 Šajā sakarā Nīderlandes valdība pareizi atsaucas uz Sestās direktīvas 13. panta A daļas 2. punkta b) apakšpunkta redakciju, saskaņā ar kuru "preču piegādei vai pakalpojumu sniegšanai nepiešķir 1. punkta b), g), h), i), l), m) un n) apakšpunktā paredzēto atbrīvojumu, ja tas nav būtiski svarīgs [nepieciešams] atbrīvotajiem darījumiem". No šīm normām izriet, ka galvenajam darījumam, ar kuru ir saistīta attiecīgā preču piegāde vai pakalpojumu sniegšana, arī ir jābūt atbrīvotam no nodokļa. Tādējādi, lai pamata prāvā fonda sniegtos starpniecības starp uzraugāmā bērna vecākiem un personām, kas uzrauga bērnus, pakalpojumus atbrīvotu no nodokļa, ir nepieciešams, lai attiecīgo personu sniegtie uzraudzības pakalpojumi paši būtu atbrīvoti no PVN.

23 Tā kā personas, kas uzrauga bērnus, ir neatkarīgas un nevar tikt uzskatītas par publisko tiesību subjektiem, bērnu uzraudzības pakalpojumus var atbrīvot no PVN atbilstoši Sestās direktīvas 13. panta A daļas 1. punkta g) un h) apakšpunktam tikai tad, ja tos sniedz "organizācijas, ko attiecīgā dalībvalsts atzinusi par labdarības [sociāla rakstura] organizācijām". Šajā sakarā valstu iestādēm ir piešķirta diskrecionārā vara, kas tām ir jāizmanto saskaņā ar Kopienu tiesībām (šajā sakarā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Kingscrest Associates* un *Montecello*, 48.–53. punkts). Tiesa jau ir nospriedusi šajā sakarā, ka izteiciens "citas organizācijas, ko attiecīgā dalībvalsts ir atzinusi par labdarības [sociāla rakstura] organizācijām", kas parādās Sestās direktīvas 13. panta A daļas 1. punkta g) apakšpunktā, neizslēdz atbrīvojuma piemērošanu fiziskām personām, kuras vada uzņēmumu, šajā gadījumā — privātu veidojumu, kas darbojas peļņas nolūkā (iepriekš minētais spriedums lietā *Kingscrest Associates* un *Montecello*, 36. punkts). Iesniedzējtiesai ir jānosaka, vai personu, kas uzrauga bērnus, sniegtie uzraudzības pakalpojumi atbilst minētajās normās minētajiem atbrīvojumu no nodokļiem nosacījumiem, it īpaši "sociāla rakstura" kritērijam, kurš jāatzīst pakalpojumu sniedzējam.

24 Treškārt, lai piemērotu Sestās direktīvas 13. panta A daļas 1. punkta g)–i) apakšpunktā minēto atbrīvojumu no nodokļa, fonda sniegtajiem starpniecības pakalpojumiem ir jābūt cieši saistītiem ar bērnu uzraudzības pakalpojumiem. Komisija un Nīderlandes valdība apstrīd šādas saiknes esamību, balstoties uz 2002. gada 20. jūnija spriedumu lietā Komisija/Vācija (C-287/00, *Recueil*, I-5811. lpp.), kurā netika pieļauta iespēja, piemērojot Sestās direktīvas 13. panta A daļas 1. punkta i) apakšpunktu, atbrīvot no nodokļa izpētes darbu, ko par samaksu veic valsts augstākās izglītības iestādes. Šī sprieduma 49. punktā Tiesa nosprieda, ka šādu pakalpojumu sniegšana nebija cieši saistīta ar universitātes izglītību, pēc tam, kad tā šī sprieduma 48. punktā bija konstatējusi, ka "kaut arī šādu projektu realizācija var tikt uzskatīta par ļoti noderīgu universitātes izglītībai, tomēr tā nav nepieciešama tās mērķu sasniegšanai".

25 Lai kāda arī būtu izteiciena "cieši saistīti" interpretācija Sestās direktīvas 13. panta A daļas 1. punkta g) un h) apakšpunkta ietvaros, Direktīvas 13. panta A daļas 2. punkta b) apakšpunkts atbrīvojumam no nodokļa paredz nosacījumu, ka attiecīgajām preču piegādēm vai sniegtajiem pakalpojumiem ir jābūt nepieciešamiem no nodokļa atbrīvoto darījumu veikšanai (šajā sakarā skat. iepriekš minēto spriedumu apvienotajās lietās *Ygeia*, 26. punkts). No tā izriet, ka pamata prāvā fonda sniegtie starpniecības pakalpojumi ir atbrīvojami no nodokļa tikai tad, ja ir pierādīts, ka tie ir nepieciešami bērna uzraudzības pakalpojumiem.

26 Šajā sakarā fonds apgalvo, ka vecākiem, neizmantojot tā sniegtos starpniecības pakalpojumus, nebūtu piekļuves personu, kas uzrauga bērnus, sniegtajiem pakalpojumiem, bet Nīderlandes valdība un Komisija norāda, ka sazināšanās starp uzraugāmo bērnu vecākiem un personām, kas uzrauga bērnus, varētu notikt arī citādā veidā, kā piemēram ar sludinājumu vai komerciālu aģentūru palīdzību.

27 Kā to pareizi norāda ģenerāladvokāts savu secinājumu 55.–57. punktā, visu zināmo personu, kas var uzraudzīt bērnus, saraksta uzturēšana un šī saraksta nodošana vecāku rīcībā pati par sevi nav uzskatāma par nepieciešamu. Turpretī, ja personu, kas uzrauga bērnus, priekšvēstures pārbaudīšanas un apmācīšanas darbs, ko veic fonds, ļauj izvēlēties tikai pietiekami kompetentas un uzticamas personas bērnu uzraudzībai, un tas var nodrošināt, ka bērnu uzraudzības kvalitāte ir augstāka par to, kādu varētu saņemt vecāki, neizmantojot šīs organizācijas pakalpojumus, tad šāds darbs var tikt uzskatīts par nepieciešamu, lai nodrošinātu kvalitatīvu bērnu uzraudzību.

28 Iesniedzējtiesai ir jāpārbauda, vai, ievērojot iztiesājamās lietas faktus, bērnu uzraudzības pakalpojumiem, kas sniegti vecākiem saistībā ar fonda sniegtajiem starpniecības pakalpojumiem starp vecākiem un personām, kas uzrauga bērnus, ir tāds veids un kvalitāte, ka nav iespējams saņemt identiskas vērtības pakalpojumus, neizmantojot tādus starpniecības pakalpojumus kā fonda piedāvātie.

29 Turklāt Nīderlandes valdība pakārtoti norāda, ka minētajiem pakalpojumiem nav jāpiemēro Sestās direktīvas 13. panta A daļas 2. punkta b) apakšpunktā paredzētais atbrīvojums no nodokļa, jo to pamatmērķis ir sniegt fondam papildu ienākumus, veicot darījumus, kas tieši konkurē ar komercuzņēmumu darījumiem, kuriem jāmaksā PVN. Tomēr šāda argumenta izskatīšanai ir nepieciešams pamatā analizēt faktus, kas neietilpst Tiesas, kura saņēmusi lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu, kompetencē; iesniedzējtiesai ir jāpārbauda argumenta pamatotība, ievērojot pamata prāvas konkrēto elementu kopumu.

30 Līdz ar to uz uzdoto jautājumu ir jāatbild, ka Sestās direktīvas 13. panta A daļas 1. punkta g) un h) apakšpunkts kopā ar šī panta 2. punkta b) apakšpunktu ir jāinterpretē tādējādi, ka starpniecība, kuru nodrošina publisko tiesību subjekti vai citas organizācijas, ko attiecīgā dalībvalsts atzinusi par sociāla rakstura organizācijām, starp personām, kuras meklē bērnu uzraudzības pakalpojumus, un personām, kuras tos piedāvā, var tikt atbrīvota no nodokļa atbilstoši minētajām normām tikai tad, ja:

— bērnu uzraudzības pakalpojumi paši atbilst atbrīvojumu no nodokļiem nosacījumiem, kurus paredz šīs normas;

— šiem pakalpojumiem ir tāds veids un kvalitāte, ka vecāki nevarētu saņemt identiskas vērtības pakalpojumus, neizmantojot tādus starpniecības pakalpojumus kā pamata prāvā esošie;

— šo starpniecības pakalpojumu pamatmērķis nav gūt to sniedzējam papildu ienākumus, veicot darījumus, kas tieši konkurē ar komercuzņēmumu, kuriem jāmaksā PVN, darījumiem.

Par tiesāšanās izdevumiem

31 Attiecībā uz lietas dalībniekiem pamata lietā šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Tiesāšanās izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, izņemot minēto lietas dalībnieku tiesāšanās izdevumus, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (trešā palāta) pasludina:

Padomes 1977. gada 17. maija Sestās direktīvas 77/388/EEK par to, kā saskaņojami dalībvalstu tiesību akti par apgrozījuma nodokļiem — Kopēja pievienotās vērtības nodokļu sistēma: vienota aprēķinu bāze 13. panta A daļas 1. punkta g) un h) apakšpunkts kopā ar šī panta 2. punkta b) apakšpunktu ir jāinterpretē tādējādi, ka starpniecība, kuru nodrošina publisko tiesību subjekti vai citas organizācijas, ko attiecīgā dalībvalsts atzinusi par sociāla rakstura organizācijām, starp personām, kuras meklē bērnu uzraudzības pakalpojumus, un personām, kuras tos piedāvā, var tikt atbrīvota no nodokļa atbilstoši minētajām normām tikai tad, ja:

— **bērnu uzraudzības pakalpojumi paši atbilst atbrīvojumu no nodokļiem nosacījumiem, kurus paredz šīs normas;**

— **šiem pakalpojumiem ir tāds veids un kvalitāte, ka vecāki nevarētu saņemt identiskas vērtības pakalpojumus, neizmantojot tādus starpniecības pakalpojumus kā pamata prāvā esošie;**

— **šo starpniecības pakalpojumu pamatmērķis nav gūt to sniedzējam papildu ienākumus, veicot darījumus, kas tieši konkurē ar komercuzņēmumu, kuriem jāmaksā pievienotās vērtības nodoklis, darījumiem.**

[Paraksti]